

[Kai Dige Bach]

være? Det er da ikke noget at efterlyse; vi skal da ikke opbygge et offentligt system til at have dialog med erhvervslivet. Hvis erhvervslivet har nogle problemer, må det komme til det offentlige, og så må man se, om man kan afhjælpe dem.

Hvad angår fradrag, mener jeg ganske simpelt, at vi må gå så langt, at man kan fradrage arbejds løn i sin private indtægt, på nøjagtig samme måde som en virksomhed kan fradrage den arbejds løn, den betaler.

Der findes ikke ret mange andre muligheder for, at folk selv kan få lov at vælge de personer, de vil have til at hjælpe sig. Det har jo også noget at gøre med, hvem man vil lukke ind i sit hjem, og hvem man har tillid til – måske endda i Norge og Sverige nogle mennesker, man kender i forvejen, hvad ved jeg om det?

Men når fru Pia Gjellerup spørger, hvad vi vil sige, når denne fuldstændig vanvittige bureaukratiske model nu lykkes alligevel, så vil jeg gerne sige: På hvilket tidspunkt vil man indrømme, at denne model, som vi ikke tror på, ikke er lykkedes? Hvor få skal der være, eller hvor lidt arbejde skal der være, for at den ikke er lykkedes? Hvis vi ikke ved det, bliver det jo meget svært for os at sige, om den er lykkedes eller ej.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg vil allerførst sige, at jeg tror, at det i regeringskredse har vakt megen forståelse, at hr. Flemming Hansen rakte hånden frem og talte om dialog og talte om, at der er mange ting, man kan arbejde sammen om. Jeg er sikker på, at den hånd vil blive modtaget, for det var velment, derom er der slet ikke nogen tvivl.

Når man nu diskuterer erhvervslivets konkurrenceevne, og om det nu var den forrige regering eller den nuværende regering, så vil jeg gerne minde om én ting, som jeg selv ofte fremførte, da jeg var med i en tidligere regering: Skal vi ikke alle sammen sende en venlig hilsen til LO? Skal vi ikke nøgternt erkende, at hvis man ikke i LO havde nogle folk, der havde mod til at sige til deres medlemmer: Nu gælder det altså ikke om at få lønnen i vejret, nu gælder det om konkurrenceevnen, nu gælder det om arbejdspladser, så kunne hverken den forrige regering eller den nuværende regering overhovedet føre en økonomisk politik, hvorved konkurrenceevnen forbedredes.

Derfor vil jeg advare imod, at man omgås med tanker om noget, som man på forhånd ved vil slå bunden væk under LO-ledelsens synspunkter. Hvis man gør LO-ledelsens synspunkter upopulære blandt de menige medlemmer, er det slut med den løntilbageholdenhed, som – lad os erkende det – er hele grundlaget for, at vi i Danmark har en bedre konkurrenceevne. Inden man begynder at strides om, hvem der har æren, så lad os lige sende en venlig hilsen til LO, for det er dem, man i første række skylder at sige tak for, at man har haft mod til at føre en politik, som er anderledes end den, LO har ført før i tiden.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Det er ikke overraskende ikke til hr. Erhard Jakobsen, at jeg har en bemærkning; efter reglerne skal det jo også være til den foregående ordfører, hr. Flemming Hansen, og i den forbindelse også til hans partifælle hr. Kai Dige Bach. I forhold til konkurrenceevnen i 1993 i relation til skattereformen må jeg sige, at hr. Flemming Hansen kunne have god grund til at se på, hvad erhvervslivet har ønsket sig i mange år i forbindelse med at få en bedre konkurrencesituation. Det har haft som nr. 1 og 2 og 3 og 4 og 5 på ønskesedlen at få nedsat lønbeskatningen. Det er det, der er gennemført – ganske vist imod De Konservatives stemmer – og det må vi altså have lov til at indregne, når vi ser på skattereformens isolerede påvirkning af erhvervenes konkurrenceevne. Dér får de faktisk oven i købet et positivt bidrag.

Så er jeg glad for, at hr. Flemming Hansen følte sig foranlediget til i anden omgang at understrege, at der sandelig var mange ting, Det Konservative Folkeparti glædede sig over; det var nemlig lidt svært at høre i det første indlæg bortset fra slutningen. Jeg vil gerne give tilsagn om, at vi også fra Socialdemokratiets side vil være meget indstillet på, at der – lige så vel som vi synes, der skal være en dialog mellem det politiske niveau og erhvervslivet – også på det politiske niveau skal være en dialog. Og dér må jeg så sige til hr. Kai Dige Bach, at det ikke nødvendigvis alene er en dialog mellem det offentlige og det private erhvervsliv, men en dialog mellem det forum, vi er i her, regeringen, og det erhvervsliv, som skal leve under de vilkår, som vi vedtager herinde.